

FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG
KRISTIYANO

Nasaan ang Iyong Kayamanan?

Where Is Your Treasure?

William MacDonald

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *Where Is Your Treasure?*, ni William MacDonald.

Orihinal na edisyon: © 1975 William MacDonald (printed with True Discipleship, Walterick Publishers).

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions. Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Nasaan ang Iyong Kayamanan?

"Huwag kayong mag-impok ... ng mga kayamanan sa lupa ... kundi mag-impok kayo ... ng mga kayamanan sa langit ... sapagkat kung saan naroon ang iyong kayamanan, naroon din ang iyong puso" (Mateo 6:19-21).

Ang puso ay naroon kung nasaan ang kayamanan. Maaaring nasa isang safety deposit box ito! O maaaring nasa langit! Pero hindi ito maaaring nasa dalawang lugar nang sabay.

May nagsabi, "Ang isang Cristiano ay iniwan ang kanyang kayamanan o pupunta siya roon!"

Ipinagbawal ng Panginoong Jesus sa Kanyang mga tagasunod ang mag-impok ng mga kayamanan sa lupa. Nais Niyang ang kanilang puso ay nasa langit.

At gayunman, ang turong ito ni Cristo ay tila radikal at sukdulan para sa atin ngayon. Talaga bang iyon ang ibig Niyang sabihin? Hindi ba itinuturo ng sentido komun na dapat tayong maglaan nang sapat para sa ating pagtanda? Hindi ba Niya inaasahan na tayo'y maging maingat at magtabi para sa panahon ng kagipitan? Na pangalagaan ang ating mga mahal sa buhay?

Ito ay mga seryosong tanong na dapat harapin nang tuwiran at tapat ng lahat ng nagpapahayag na sila'y tagasunod ni Cristo.

Ano ang mga sagot? Ano ang itinuturo ng Biblia tungkol sa kayamanan sa buhay ng mananampalataya? Mali bang magtipon ng sariling kayamanan? Ano ang pamantayan ng pamumuhay ng isang Cristiano?

Masipag sa Hanapbuhay

Una sa lahat, magkakasundo tayong lahat na hindi ipinagbabawal ng Biblia ang kumita ng pera. Si Apostol Pablo ay nagtrabaho bilang manggagawa ng tolda upang matustusan ang kanyang mga personal na pangangailangan (Mga Gawa 18:1-3; 2 Tesalonica 3:8). Itinuro niya sa mga taga-Tesalonica na kung ayaw magtrabaho ng isang tao, hayaan siyang magutom (2 Tesalonica 3:10). Walang duda na ang diin ng Biblia ay ang tao ay dapat magtrabaho nang masipag para matustusan ang kanyang mga pangangailangan at ang mga pangangailangan ng kanyang pamilya.

Masasabi ba natin, kung gayon, na ang mananampalataya ay dapat kumita ng pinakamaraming pera hangga't maaari? Hindi, kailangang lagyan ng kondisyon ang ganitong pahayag. Maaari siyang kumita nang marami hangga't maaari, pero may ganitong mga pasubali:

1. Hindi dapat hayaang mauna ang kanyang trabaho kaysa sa mga bagay ng Panginoon. Ang kanyang pinakamataas na tungkulin ay hanapin muna ang kaharian ng Diyos at ang Kanyang katuwiran (Mateo 6:33). Hindi dapat maapektuhan ang pagsamba at paglilingkod dahil sa panggigipit ng negosyo.
2. Hindi dapat papayaan ang kanyang mga tungkulin sa pamilya (1 Timoteo 5:8). Karaniwan, habang lumalaki ang kinikita ng isang lalaki, lumiliit ang panahon niya para sa kanyang asawa at mga anak. Hindi niya ito mababayaran sa pagbuhos sa kanila ng karangyaan at kayamanan; dinaragdagan lamang nito ang kanilang espirituwal at moral na pagkabulok. Higit nilang kailangan ang

pakikisama at patnubay ng isang maka-Diyos na asawa at ama kaysa sa isang umaapaw na deposito sa bangko.

3. Ang kanyang pera ay dapat kitain sa isang marangal na hanapbuhay (Kawikaan 10:16). Hindi na ito dapat pang sabihin. Kaduda-duda para sa isang Cristiano ang ibigay ang kanyang panahon sa paggawa, pamamahagi, o pag-aanunsiyo ng mga produktong nakasasama sa kalusugan o nakaaambag sa pagbaba ng moralidad. Hindi rin dapat gugulin ng isang Cristiano ang kanyang buhay sa pagbibigay-alihw sa mga taong nasa lansangan patungo sa impiyerno. Ang trabaho ay dapat nakabubuo at para sa kabutihan ng lahat.
4. Bukod dito, dapat tiyakin ng mananampalataya na tapat ang paraan ng kanyang pagkita ng pera (Kawikaan 20:17). Maaaring marangal ang kanyang hanapbuhay pero baluktot ang kanyang mga pamamaraan, halimbawa:
 - a. Pamemeke ng income tax return (Kawikaan 12:22).
 - b. Pandaraya sa timbang at sukat (Kawikaan 11:1).
 - c. Panunuhol sa mga lokal na inspektor (Kawikaan 17:23).
 - d. Pag-aanunsiyo ng mga pagkakaiba ng produkto kahit wala namang ganoong pagkakaiba (Kawikaan 20:6).
 - e. Pandaraya sa mga ulat ng gastos (Kawikaan 13:5).
 - f. Pagsusugal sa merkado o sa stock exchange, na isa lamang ibang anyo ng pagsusugal (Kawikaan 13:11).
 - g. Pagbabayad ng di-sapat na sahod sa mga empleyado (Kawikaan 22:16). Laban sa huling pang-aabusong ito sumisigaw si Santiago, "Narito, ang upa sa mga manggagawang gumapas sa inyong mga bukid, na inyong ipinagkait sa pamamagitan ng pandaraya, ay

sumisigaw: at ang mga daing ng mga gumapas ay nakarating sa mga tainga ng Panginoon ng mga hukbo" (Santiago 5:4).

5. Maaaring kumita ang Cristiano nang marami hangga't kaya niya nang hindi inilalagay sa panganib ang sarili niyang kalusugan. Ang kanyang katawan ay templo ng Banal na Espiritu (1 Corinto 6:19). Hindi niya dapat sayangin ang kanyang kalusugan sa pagkakamal ng kayamanan.
6. Sa wakas, maaaring kumita ang Cristiano nang marami hangga't kaya niya nang hindi nagiging sakim. Hindi siya dapat kailanman maging alipin ng salapi (Mateo 6:24). Tama ang kumita ng pera pero hindi ang ibigin ito (Awit 62:10).

Kaya, bilang buod, ang isang Cristiano ay maaaring kumita nang marami hangga't kaya niya basta't inuuna niya ang Diyos, tinutupad ang kanyang mga tungkulin sa pamilya, nagtatrabaho nang nakabubuo, nakikitungo nang tapat, iniingatan ang kanyang kalusugan, at umiiwas sa kasakiman.

Magkaroon Pero Hindi Magkimkim

Ang susunod na tanong na dapat nating harapin ay ito: "Mali bang magkimkim ng pera?" Kung ang Bagong Tipan ang pag-uusapan, ang sagot ay isang mariing Oo.

Hindi hinahatulan ng Biblia ang sinuman dahil sa pagiging mayaman. Maaaring makatanggap ang isang tao ng mana at yumaman sa isang iglap. Pero marami itong sinasabi tungkol sa ginagawa natin sa ating kayamanan.

Narito ang itinuturo ng Biblia.

1. Una sa lahat, tayo ay mga katiwala ng Diyos (1 Corinto 4:1,
- 2). Ibig sabihin, ang lahat ng mayroon tayo ay Kanya, hindi

atin. Ang ating pananagutan ay gamitin ang Kanyang pera para sa Kanyang kaluwalhatian. Ang ideya na ang 90% ay para gastusin natin samantalang ang ibang 10% ay bahagi ng Panginoon ay maling pagkaunawa sa pagiging katiwala ayon sa Bagong Tipan. Ang lahat ay pag-aari ng Panginoon.

2. Ang ikalawang punto ay dapat tayong masiyahan sa pagkain at kasuotan. "At kung may pagkain at pananamit tayo, masiyahan na tayo sa mga ito" (1 Timoteo 6:8). Dito ang salitang ginamit para sa pananamit ay nangangahulugang pantakip o bubong. Maaari itong tumukoy sa anumang uri ng tirahan o damit. Kaya sinasabi ng talata na dapat tayong masiyahan sa mga pangunahing pangangailangan ng buhay: pagkain, damit, at tirahan. At sa pagpapahintulot sa bubong, pinahihintulutan tayo rito ng Panginoon na magkaroon ng higit pa sa mayroon Siya noong narito Siya; wala Siyang mapaghihigan ng Kanyang ulo (Mateo 8:20).

Siyempre, ang Cristianong may negosyo ay mangangailangan ng puhunan at kapital na pantrabaho upang makapagpatuloy. Kailangan niyang makabili ng mga hilaw na materyales, makapagpasahod sa kanyang mga empleyado, at matugunan ang iba pang pinansiyal na pangangailangang dumarating sa kanya araw-araw. Walang anuman sa Biblia na nagbabawal sa isang Cristianong nasa negosyo na magkaroon ng pondong kailangan upang ito'y patakbuhin.

3. Susunod, dapat tayong mamuhay nang matipid hangga't maaari, iniawasan ang anumang uri ng pag-aaksaya. Matapos pakainin ni Jesus ang limang libo, sinabi Niya sa mga alagad na tipunin ang mga natirang pagkain (Juan

6:12). Itinuturo sa atin ng Kanyang halimbawa na magtipid saanman posible.

Napakarami nating binibiling hindi kailangang bagay. Lalo na sa panahon ng Pasko, gumagastos tayo ng malaking halaga sa mga walang kuwentang regalo na hindi nagtatagal ay napupunta sa bodega o taguan kung saan wala itong napakikinabang kaninuman.

Bumibili tayo ng mamahaling bagay gayong madalas ay sapat na rin ang mas murang mga gamit. (Hindi laging totoo na ang mas mura ang mas magandang bilhin. Kailangan nating timbangin ang presyo, kalidad, natitipid na oras, at iba pa.)

Kailangan nating disiplinahin ang ating sarili na labanan ang tuksong bilhin ang lahat ng gusto natin. At kailangan nating linangin ang ugali ng payak na pamumuhay alang-alang sa Anak ng Tao.

4. Ang lahat ng higit sa ating mga pangangailangan ay dapat ipagamit para sa Panginoon (1 Timoteo 6:8). Tandaan! Ang lahat ay Kanya. Tayo ang Kanyang mga katiwala. Ang ating gawain ay isulong ang Kanyang layunin sa lupa sa abot ng ating makakaya.

Agad na may tututol na ang ibuhos ang lahat ng higit sa pagkain, damit, at tirahan sa gawain ng Panginoon ay kahangalan, kawalang-ingat, at kakitiran ng pananaw.

Mayroon tayong tala ng isang taong gumawa nito. Siya ay isang balo, at inihulog niya ang kanyang dalawang lepta sa kabang-yaman. Hindi siya sinisi ni Jesus. Sinabi Niya, "Sa katotohanan ay sinasabi Ko sa inyo, na ang dukhang balong ito ay naghulog nang higit kaysa sa kanilang lahat (ang

mayayaman): sapagkat ang lahat ng mga ito ay naghulog sa mga handog sa Diyos mula sa kanilang kasaganaan: ngunit siya, mula sa kanyang karukhaan, ay inihulog ang lahat ng kanyang ikabubuhay" (Lucas 21:3, 4).

5. Ipinagbabawal sa atin ang mag-impok ng mga kayamanan sa lupa. Ang mga salita ng Kasulatan ay malinaw at hindi mapagkakamalan.

Huwag kayong mag-impok para sa inyong sarili ng mga kayamanan sa lupa, na dito'y sumisira ang tanga at kalawang, at dito'y nanghuhukay at nagnanakaw ang mga magnanakaw: kundi mag-impok kayo para sa inyong sarili ng mga kayamanan sa langit, na doon ay hindi sumisira ang tanga ni ang kalawang, at doon ay hindi nanghuhukay ni nagnanakaw ang mga magnanakaw: sapagkat kung saan naroon ang iyong kayamanan, naroon din ang iyong puso (Mateo 6:19-21).

Para sa karamihan sa atin, para bang wala na rin sa Biblia ang mga talatang ito. Naniniwala tayo na sinabi ito ni Jesus. Naniniwala tayo na kinasihan ito ng Diyos. Pero hindi natin iniisip na para sa atin ito. Hindi natin ito sinusunod. Kaya para sa atin, para bang hindi kailanman ito sinabi ng ating Panginoon.

Gayunman, nananatili ang katotohanan na KASALANAN ang mag-impok ng mga kayamanan sa lupa. Tuwirang salungat ito sa Salita ng Diyos. Ang tinatawag nating pag-iingat at paghahanda ay sa katunayan paghihimagsik at kasamaan.

At totoo pa rin na kung saan naroon ang ating kayamanan, naroon din ang ating puso. Minsan ay inilibot si Dr. Johnson sa

isang marangyang lupain. Pinasok niya ang mansiyon at nilibot ang maayos na bakuran. Pagkatapos ay humarap siya sa kanyang mga kaibigan at sinabi, "Ito ang mga bagay na nagpapahirap sa pagkamatay."

6. Sa wakas, dapat tayong magtiwala sa Diyos para sa hinaharap. Tinatawag ng Diyos ang Kanyang bayan sa buhay ng pananampalataya, sa buhay na umaasa sa Kanya. Tinuturuan Niya tayong manalangin, "Ibigay Mo sa amin ngayon ang aming kakanin sa araw-araw" (Mateo 6:11). Sa kuwento ng mana, tinuturuan Niya tayong umasa sa Kanya araw-araw para sa ating mga pangangailangan (Exodo 16:14-22).

Siya mismo ang dapat nating maging seguridad; hindi tayo dapat sumandal sa mga baling tambo ng mundong ito.

Ito, kung gayon, ang kalooban ng ating Panginoon para sa Kanyang bayan: na maunawaan natin na tayo ay mga katiwala at ang lahat ng mayroon tayo ay Kanya; na masiyahan tayo sa mga pangunahing pangangailangan ng buhay; na mamuhay tayo nang matipid hangga't maaari; na ilagay natin ang lahat ng higit sa ating mga pangangailangan sa gawain ng Panginoon; na huwag tayong mag-impok ng mga kayamanan sa lupa; at na magtiwala tayo sa Kanya para sa hinaharap.

Ano ang Masama Roon?

Pero bakit mali para sa isang Cristiano ang magtipon ng kayamanan, ang magkimkim ng salapi?

1. Una sa lahat, mali ito dahil sinasabi ito ng Biblia (Mateo 6:19); dapat ay sapat na dahilan na iyon. Bakit mali para kina Adan at Eva ang kumain ng bunga ng punungkahoy ng

pagkakilala ng mabuti at masama? Dahil sinabi ito ng Diyos. Dapat ay sapat na iyon para sa bawat isa sa atin.

2. Pero mali rin ito dahil binabalewala nito ang napakalaking espirituwal na pangangailangan ng mundo ngayon (Kawikaan 24:11, 12). Milyun-milyong lalaki at babae, batang lalaki at babae, ang hindi pa nakaririnig ng ebanghelyo ng biyaya ng Diyos. Milyun-milyon ang walang Biblia o mabuting babasahin tungkol sa ebanghelyo. Milyun-milyon ang namamatay nang walang Diyos, walang Cristo, walang pag-asa.

Isang anyo ng espirituwal na pagpatay sa kapatid ang magkaroon ng kakayahang ipalaganap ang ebanghelyo at hindi ito gamitin (Ezekiel 33:6).

At malakas itong nagpapatotoo sa kakaibang kawalan ng pag-ibig ng Diyos sa puso ng nagkikimkim. Sapagkat "ang sinumang may kabuhayan sa sanlibutang ito, at nakikitang nangangailangan ang kanyang kapatid, at isinasara ang kanyang puso sa habag sa kanya, paanong nananahan sa kanya ang pag-ibig ng Diyos?" (1 Juan 3:17).

Nang matisod ang dalawang nagugutom na ketongin sa Lumang Tipan sa isang malaking imbakan ng pagkain, binusog nila ang kanilang sariling gutom, pagkatapos ay tumakbo upang ibahagi ang kanilang natagpuan sa iba (2 Hari 7:9). Dapat bang magpakita ang mga Cristiano sa ilalim ng biyaya ng mas kaunting habag kaysa sa mga ketongin sa ilalim ng kautusan?

3. Ikatlo, mali ang mag-imbak ng pera dahil manhid ito sa napakalaking pisikal na pangangailangan ng mundo (Kawikaan 3:27, 28; 11:26). Ang mayamang lalaki sa Lucas 16

ay walang pakialam sa pulubi sa kanyang pintuan. Kung pumunta lamang siya sa kanyang bintana at hinawi ang kurtina, nakita sana niya ang isang tunay na nangangailangan, isang karapat-dapat na paggastusan ng kaunti sa kanyang pera. Pero wala siyang pakialam.

Puno ang mundo ng mga Lazaro. Nakahandusay sila sa ating mga pintuan. At sinasabi sa atin ni Jesus, "Ibigin mo ang iyong kapwa gaya ng iyong sarili" (Mateo 22:39).

Kung tatanggi tayong makinig sa Kanya ngayon, marahil balang araw ay maririnig natin Siyang magsabi sa atin, "Ako'y nagutom at hindi ninyo Ako pinakain: Ako'y nauhaw at hindi ninyo Ako pinainom ... yamang hindi ninyo ginawa ito sa isa sa pinakamaliit sa mga ito, hindi ninyo ginawa ito sa Akin" (Mateo 25:42, 45).

4. Mali para sa isang Cristiano ang mag-impok ng mga kayamanan sa lupa dahil nagiging dahilan ito ng paglapastangan ng mga kaaway ng Diyos (Roma 2:24). Ito ang nagtulak kay Voltaire na sabihin, "Pagdating sa pera, ang lahat ng tao ay iisa ang relihiyon."

Maraming hindi ligtas ang pamilyar sa turo ni Jesus. Alam nilang itinuro Niya na dapat nating ibigin ang ating kapwa. Nakikita nila ang lantad na kawalan ng pagkakatatugma kapag ang mga nagpapahayag na sumusunod kay Jesus ay nagpapakasasa sa magagarang bahay, mararangyang kotse, mamahaling pagkain, at magagastos na damit.

Panahon na para gumising ang iglesya! Kausapin ang mga edukadong kabataan mula sa iba't ibang panig ng mundo! Pakinggan ang kanilang mga puna sa Kristiyanismo! Hindi sila tutol sa mga aral ni Jesus tungkol sa moralidad, pero

lubos silang tutol sa kayamanan ng iglesya at ng mga Cristiano sa isang mundong may matinding kahirapan.

May nagsabi minsan na kapag umakyat sa hagdan ang mga gintong tsinelas, hindi malayo sa likuran ang mga bota ng manggagawa. Makinig nawa ang iglesya!

5. Pero hindi lamang tayo nababahala sa epekto sa mga hindi mananampalataya. Iniisip din natin ang epekto sa mga batang Cristiano.

Pinagmamasdan nila ang halimbawa ng mga nakatatanda sa kanila. Higit na mahalaga kaysa sa anumang masasabi natin ang paraan ng ating pamumuhay. Ang ating pagpapahalaga ay hindi gaanong nakikita sa nakaaantig na mensahe tungkol sa misyon na ibinibigay natin tuwing Linggo, kundi sa layuning hinahabol natin mula Lunes hanggang Biyernes.

Hinuusgahan ng mga kabataan ang katotohanan ng ating pagiging manlalakbay batay sa halaga ng ating "tolda." Hindi sila napapahanga sa maalab na panawagan para sa pondo para sa gawain ng Diyos mula sa mga taong kayang tugunan ang pangangailangan sa isang pirma lamang.

Kung ang ating buhay ay ginugugol sa pagtitipon ng kayamanan, hindi tayo dapat magtaka kung sundin ng mga kabataan ang ating halimbawa. At huwag nawa nating kalimutan ang babala ng Panginoong Jesus, "Hindi maaaring hindi dumating ang mga katitisan: ngunit sa aba niya na pinagmumulan ng mga ito! Mabuti pa sa kanya na bitinan ang kanyang leeg ng isang gilingang bato, at ihagis sa dagat, kaysa sa kanyang tisin ng isa sa maliliit na ito" (Lucas 17:1, 2).

6. Isa pang dahilan kung bakit makasalanang ang magtipon ng kayamanan ay dahil ninanakawan nito ang Diyos (Malakias 3:8). Nakita na natin na ang lahat ng mayroon tayo ay Kanya. Kung hindi natin ito magamit nang direkta sa pagsulong ng Kanyang mga layunin, dapat ay ibigay man lamang natin ito sa mga makagagamit nito. Walang dahilan na maibibigay para itago ito na nakabalot sa isang panyo (Lucas 19:20-26).
7. Ang hindi pagsunod sa Panginoon sa usapin ng pagiging katiwala ng salapi ay nagsasara sa atin ng ilang bahagi ng Biblia (Mateo 6:22, 23). Nabubulag tayo sa mga talatang napakasimple kung titingnan.

Ito ay isang kakaibang pagbaluktot ng nahulog na kalikasan pero totoo ito. "Habang mas malayo ang isang pag-aaral sa personal na sentro ng ating buhay at mga pananagutan, gaya halimbawa ng Pisika at Matematika, mas maliit ang epekto ng makasalanang pagbaluktot ng ating kalikasan sa ating konklusyon. Habang mas inilalapit tayo ng isang pag-aaral sa ating personal na pananagutan sa ating Manlilikha, lalong sinisikap ng ating makasalanang kalikasan na bulagin ang ating isip sa mga katotohanang ayaw nating paniwalaan at himukin tayong kumapit sa ilang teoryang tila nag-aalis sa atin ng pananagutang iyon."

At kaugnay nito ay minsang isinulat ni Harrington C. Lees:

Ang pinakamaselang bahagi ng sibilisadong tao ay ang kanyang bulsa, at isa sa pinakamatitinding laban na kailangang harapin ng isang mangangaral ay kapag ang kanyang pangangaral ay tumatama sa bulsa ng kanyang mga tagapakinig.

Ang mga talata tungkol sa pagtanggap sa sarili ay tila walang gaanong kaugnayan kapag tayo ay namumuhay nang maginhawa sa Sion. At tiyak na hindi natin mabisang maituturo ang mga talatang hindi natin mismo sinunod.

Kaya isa sa mga sumpa ng pagsuway dito, gaya ng sa lahat ng larangan, ay isang Bibliang pinutul-putol (Mateo 13:14, 15). 8. Ang pagtitipon ng kayamanan ay halos ginagawang imposible ang buhay ng pananampalataya. Bakit? Dahil halos imposibleng magkaroon ng kayamanan at hindi magtiwala rito. Hindi alam ng taong may pera kung gaano siya umaasa rito.

Ang kayamanan ng mayaman ay ang kanyang matibay na lunsod, at parang mataas na pader sa kanyang sariling akala (Kawikaan 18:11).

Umaasa siya sa pera upang lutasin ang lahat ng kanyang problema, upang bigyan siya ng kasiyahan ngayon at seguridad sa hinaharap. Kung bigla niyang mawala ang lahat, mawawala ang kanyang mga tukod at saklay at siya'y matataranta.

Ang totoo ay mas gusto nating magtiwala sa balanse sa bangko na nakikita natin kaysa sa isang Diyos na hindi natin nakikita. Ang isiping walang sinuman o anumang mapagtitiwalaan maliban sa Diyos ay sapat na para tayo'y mabaliw sa nerbiyos.

Kapag naiwan tayo sa Kanyang mga kamay, hindi natin nadarama na tayo'y ligtas; samantalang kung hawak natin ang ating kapalaran sa sarili nating mga kamay, at protektado laban sa mga pagkakataon at pagbabago ng ilang komportableng seguridad, madarama nating sapat na tayong ligtas. Ang damdaming ito ay tiyak na napakalaganap; tayong lahat ay nasa panganib na madulas

sa ganitong anyo ng balisang kawalan ng tiwala sa mapag-
amang pagkalinga ng Diyos. (Samuel Cox)

Ang kalooban ng Diyos ay ang ating buhay ay maging "isang palagiang krisis ng pag-asa sa Kanya." Binibigo natin ang Kanyang kalooban sa ating buhay kapag nag-iimpok tayo ng mga kayamanan sa lupa.

Ang buhay ng pananampalataya ang tanging buhay na may tunay na seguridad. "...Ito ay sa pananampalataya ... upang ang pangako ay maging tiyak" (Roma 4:16).

Dahil walang kasintiyak ng pangako ng Diyos, ang buhay ng pananampalataya ay buhay na walang pag-aalala. Ang mga sakit sa nerbiyos at damdamin ay nagmumula sa materyalismo, hindi sa paglakad kasama ng Diyos sa pananampalataya.

Ang buhay ng pananampalataya ang tanging buhay na nagbibigay ng lahat ng kaluwalhatian sa Diyos. Kapag lumalakad tayo ayon sa paningin, niluluwalhati natin ang galing at talino ng tao.

Malakas na nagsasalita ang buhay ng pananampalataya sa mga hindi mananampalataya at sa ibang Cristiano. Nagpapatotoo ito sa lahat na may Diyos sa langit na sumasagot sa panalangin.

Ang pananampalataya ay kabaligtaran ng paningin; kapag nakikita mo, hindi ka na makapagtitiwala.

Ang pagkikimkim ng kayamanan ay ginagawang imposible ang buhay ng pananampalataya.

Ang buhay ng pananampalataya ay hindi awtomatikong sumusunod kapag naging Cristiano ang isang tao.

Nangangailangan ito ng sinasadyang hakbang mula sa kanya.

Lalo itong totoo sa isang maunlad na lipunan. Kailangang ilagay ng mananampalataya ang kanyang sarili sa kalagayang mapipilitan siyang magtiwala sa Diyos. Magagawa niya ito sa pagbebenta ng lahat ng mayroon siya at pagbibigay sa mahihirap. Sa pag-aalis lamang niya ng kanyang mga reserba at iba pang huwad na sandigan siya tunay na makapaglalayag sa malalim. 9. Hindi lamang iyon; isang paglapastangan sa ating Panginoon ang maghari tayo na parang mga hari sa isang mundong kung saan Siya ay tinatanggihan pa rin at kung saan ang Kanyang mga lingkod ay inuusig. Inilarawan ni Pablo ang mga taga-Corinto na nakaupo sa pinakamamahaling upuan sa istadyum, may mga korona sa kanilang ulo at suot ang pinakamagagandang damit. Kasabay nito, inilarawan niya ang mga apostol sa arena, handang lapain ng mababangis na hayop.

O, alam kong kayo'y mayaman at masagana! Namumuhay kayo na parang mga hari, hindi ba, habang kami ay wala? Nawa'y tunay kayong mga hari sa paningin ng Diyos upang kami ay makapaghari ring kasama ninyo.

Kung minsan ay iniisip ko na nais ng Diyos na kaming mga sugo ay lumitaw sa hulihan ng prusisyon ng sangkatauhan, tulad ng mga taong mamamatay sa arena. Sapagkat tunay na kami ay ginawang panoorin sa harap ng mga anghel ng Langit at ng mga mata ng tao. Itinuturing kaming mga hangal alang-alang kay Cristo, pero kayo ay marurunong sa pananampalatayang Cristiano. Itinuturing kaming mahihina, pero kayo ay naging malalakas: kayo ay nakatagpo ng karangalan, kami ay halos paghamak lamang. Hanggang sa oras na ito kami ay nagugutom at nauuhaw, kulang sa damit, binubugbog, at halos walang tahanan. Kailangan pa rin naming magtrabaho para sa

aming ikabubuhay sa pamamagitan ng sariling mga kamay. Isinusumpa kami ng mga tao, pero ibinabalik namin ang pagpapala: pinahihirapan nila ang aming buhay, pero tinitiiis namin ito nang may pagtitiyaga. Sinisira nila ang aming pangalan, pero patuloy naming sinisikap na mahikayat sila para sa Diyos. Kami ay basura ng sanlibutan, ang latak ng lupa, oo, hanggang sa araw na ito (1 Corinto 4:8-13, ayon sa Phillips).

Ang mga taga-Corinto ay naghahari na parang mga hari bago pa man koronahan si Cristo Mismo. Sa mga seremonya ng koronasyon, isang malubhang kawalang-galang para sa mas mabababang tao ang isuot ang kanilang mga korona bago koronahan ang monarka. 10. Ang pagtitipon ng kayamanan ay tuwirang salungat sa halimbawa ng Panginoong Jesus. Siya ay walang hanggang mayaman, gayunman ay kusang-loob Siyang naging dukha upang tayo'y payamanin sa pamamagitan ng Kanyang karukhaan (2 Corinto 8:9).

Sa orihinal na wika ng Bagong Tipan, may dalawang salitang isinasaling *dukha*. Ang isang salita ay nangangahulugan ng kalagayan ng isang manggagawang walang anuman maliban sa mga pangunahing pangangailangan ng buhay. Ang isa naman ay nangangahulugang salat na salat o lubos na walang kayamanan. Ang ikalawang salitang ito ang ginamit ni Pablo upang ilarawan ang Panginoong Jesus.

Ilan sa atin ang handang sumunod kay Jesus hanggang sa dulo?
11. Isa pang kasamaan ng kayamanan ay nakasasama ito sa buhay-panalangin. Kung natutugunan ang bawat materyal na pangangailangan, bakit pa mananalangin?

Mas malubha ang pagkukunwaring hilingin sa Diyos na gawin ang mga bagay na kaya naman nating gawin. Halimbawa, gaano kadalas tayong mga mananampalataya ay humihiling sa Diyos na maglaan ng pondo para sa ilang proyekto gayong tayo mismo ay makapagbibigay ng pera nang walang pagkaantala. Madalas ay hindi magamit ng Panginoon ang sarili Niyang pera. 12. Sa wakas, mali para sa mga Cristiano ang magtipon ng kayamanan dahil maaari nitong himukin ang iba na maging Cristiano sa pag-asang yumaman.

Ang karukhaan ng mga naunang mananampalataya ay isang kalakasan, hindi kahinaan:

Ang isang relihiyong nagbaligtad sa mundo, samantalang ang lahat ng mga unang mangangaral nito ay mga dukha, ay tiyak na mula sa langit. Kung ang mga Apostol ay may pera na maibibigay sa kanilang mga tagapakinig, o sinusundan ng mga hukbo na tatakot sa kanila, maaaring itanggi ng isang di-sumasampalataya na may anumang kahanga-hanga sa kanilang tagumpay. Pero ang karukhaan ng mga alagad ng ating Panginoon ang nag-alis ng ganitong mga argumento sa ilalim ng mga paa ng di-sumasampalataya. Sa isang doktrinang lubhang hindi kalugud-lugod sa likas na puso, at walang anumang panunuhol o pamimilit sa pagsunod, ilang mapagpakumbabang taga-Galilea ang yumanig sa mundo at nagpabago sa mukha ng imperyong Romano. Iisang bagay lamang ang makapagpapaliwanag nito. Ang Ebanghelyo ni Cristo, na ipinahayag ng mga taong ito, ay ang katotohanan ng Diyos. (J. C. Ryle)

Minsan ay isinulat ni Gilmour ng Mongolia:

Kung pupunta ako sa kanila na mayaman, patuloy silang manghihingi at marahil ay ituturing nila akong pinagmumulan ng mga regalo higit sa anupaman. Kung pupunta ako na walang dala kundi ang Ebanghelyo, walang anumang makagagambala sa kanilang atensiyon mula sa di-masayod na kaloob.

Nakasalubong nina Pedro at Juan ang isang lumpong pulubi sa pintuan ng templo. Nang humingi ito sa kanila ng limos, sinabi ni Pedro, "Wala akong pilak at ginto; ngunit ang mayroon ako ay ibinibigay ko sa iyo; sa pangalan ni Jesu-Cristo na taga-Nazaret, tumindig ka at lumakad" (Mga Gawa 3:6).

Marahil ay may magsasabing ang mga mangangaral ay dapat maging dukha, pero hindi kailangang ang lahat ng Cristiano. Pero saan itinuturo ng Biblia ang ibang pamantayang pang-ekonomiya para sa mga mangangaral at para sa iba, para sa mga misyonero at para sa mga nasa sariling bayan?

Ang mga Dahilan Para sa Nakaimbak na Yaman

Iyan ang mga dahilan kung bakit mali para sa isang Cristiano ang magkimkim ng kayamanan. Ngayon ay kailangan nating harapin ang mga argumentong karaniwang ginagamit upang ipagmatuwid ang mga mananampalatayang nag-ipon ng pera para sa kanilang kinabukasan at sa kinabukasan ng kanilang mga pamilya.

1. Ang unang argumento ay ganito: Makatwiran lamang na magtabi tayo ng pera para sa ating pagtanda. Ano ang mangyayari sa atin kapag hindi na tayo makapagtrabaho? Dapat ay lagi nating paghandaan ang panahon ng

kagipitan. Inaasahan ng Diyos na gamitin natin ang sentido komun.

Nakakukumbinsi ang pangangatwirang ito pero hindi ito ang wika ng pananampalataya. Ang mga reserba ay mga saklay at tukod na nagiging pamalit sa pagtitiwala sa Panginoon. Hindi tayo makapagtitiwala kapag nakikita natin.

Sa sandaling magpasiya tayong maglaan para sa ating kinabukasan, haharapin natin ang mga problemang ito. Gaano karami ang sapat? Gaano tayo katagal mabubuhay? Magkakaroon ba ng depresyon? Magkakaroon ba ng implasyon? Magkakaroon ba tayo ng malalaking bayarin sa ospital?

Imposibleng malaman kung gaano karami ang sapat. Kaya ginugugol natin ang ating buhay sa pagtitipon ng kayamanan upang maglaan para sa ilang maiikling taon ng pagreretiro. Samantala, ninakawan na ang Diyos at ang sarili nating buhay ay naubos sa paghahanap ng seguridad kung saan hindi ito matatagpuan.

Gaano kahusay ang magtrabaho nang masipag para sa ating kasalukuyang mga pangangailangan, maglingkod sa Panginoon sa abot ng ating makakaya, ilagay ang lahat ng higit sa kasalukuyang pangangailangan sa gawain ng Panginoon, at magtiwala sa Kanya para sa hinaharap. Sa mga nag-uuna sa Kanya, ipinangako Niya:

...ang lahat ng mga bagay na ito ay idaragdag sa inyo (Mateo 6:33).

At sa mga taga-Filipos na gumagamit ng pera ng Panginoon para sa paglaganap ng katotohanan, isinulat ni Pablo:

Pupunan ng aking Diyos ang lahat ng inyong kailangan ayon sa Kanyang kayamanan sa kaluwalhatian kay Cristo Jesus (Filipos 4:19).

May di-masayod na trahedya sa kasalukuyang pilosopiya ng pagbibigay ng buong buhay sa pagkakamal ng kayamanan sa pag-asang maibigay ang panahon ng pagreretiro sa Panginoon. Ibig sabihin nito ay ibinibigay ang pinakamagandang bahagi ng ating buhay sa isang korporasyon, pagkatapos ay ibinibigay ang tira-tira kay Jesus. At kahit noon, napakawalang katiyakan ng tira-tirang iyon. Madalas ay natatapos na ito bago pa natin mapagpagan ng alikabok ang Biblia.

Tila sentido komun ang maglaan para sa panahon ng kagipitan. Pero mahusay na sinabi ni Cameron Thompson ang katotohanan: "Ibinubuhos ng Diyos ang Kanyang pinakamagagandang pagpapala sa mga nag-aalalang walang dumikit sa kanilang mga kamay. Ang mga taong mas pinahahalagahan ang panahon ng kagipitan kaysa sa kasalukuyang paghihirap ng mundo ay hindi tatanggap ng pagpapala mula sa Diyos." 2. Ang ikalawang argumentong ginagamit upang ipagmatuwid ang pag-iimpok ng mga kayamanan sa lupa ay batay sa 1 Timoteo 5:8, "Ngunit kung ang sinuman ay hindi nagkakandili sa kanyang sariling kamag-anak, at lalo na sa kanyang sariling sambahayan, ay tumalikod na siya sa pananampalataya, at masahol pa sa hindi mananampalataya."

Sa talatang ito, tinatalakay ni Pablo ang pangangalaga sa mga balo sa iglesia. Sinasabi niya na ang mga Cristianong kamag-anak ng isang balo ang may pananagutang mag-alaga sa kanya.

Kung wala siyang kamag-anak na gagawa nito, ang iglesya ang dapat mag-alaga sa kanya.

Pero ang mahalagang makita ay hindi nagsasalita si Pablo tungkol sa pagtatabi ng pondo upang tustusan ang balo sa hinaharap. Sa halip, nagsasalita siya tungkol sa kanyang kasalukuyang mga pangangailangan. Dapat alagaan ng mga Cristiano ang kanilang mga salat na kamag-anak araw-araw; kung hindi nila ito gagawin, praktikal na pagtatwa ito sa pananampalatayang Cristiano na nagtuturo ng pag-ibig at pagkabukas-palad. Kahit ang mga hindi mananampalataya ay nag-aalaga sa sarili nilang mga tao. Ang mananampalatayang hindi gumagawa nito ay masahol pa kung gayon sa mga hindi mananampalataya.

Walang sinasabi ang talata tungkol sa mga reserba, endowment, o pamumuhunan. Tungkol ito sa kasalukuyang mga pangangailangan, hindi sa mga obligasyon sa hinaharap. 3. Ang ikatlong argumento ay malapit na kaugnay ng ikalawa. Maraming Cristianong magulang ang nakadarama na bahagi ng kanilang pananagutan ang mag-iwan ng malaking mana sa kanilang mga anak. Nadarama nila na bahagi iyon ng ibig sabihin ng pagkakandili sa sariling kamag-anak (1 Timoteo 5:8). Walang pagkakaiba kung mananampalataya man o hindi ang mga anak; naroon ang malalim na hangaring mag-iwan sa kanila ng disenteng ipon.

Ang 2 Corinto 12:14 ay ginagamit kung minsan upang ituro na dapat mag-ipon ng pera ang mga magulang upang maipamana nila ito sa kanilang mga anak. Ganito ang talata:

...sapagkat hindi dapat mag-impok ang mga anak para sa mga magulang, kundi ang mga magulang para sa mga

anak.

Ang kagyat na konteksto ay tungkol sa pinansiyal na suporta kay Pablo. Hindi siya kumuha ng anumang pera sa mga taga-Corinto, kundi sinuportahan siya ng mga kaloob mula sa ibang iglesya habang nangangaral siya sa Corinto (2 Corinto 11:7, 8). Ngayon ay handa na siyang bumalik muli sa Corinto, pero tiniyak niya sa kanila na hindi siya magiging pabigat sa kanila (12:14), ibig sabihin, hindi siya aasa sa anumang pinansiyal na tulong mula sa kanila. Hindi siya interesado sa kanilang mga materyal na ari-arian kundi sa kanilang espirituwal na kapakanan.

Sa puntong ito niya idinagdag, "...sapagkat hindi dapat magimpok ang mga anak para sa mga magulang, kundi ang mga magulang para sa mga anak."

Ang mga taga-Corinto ang mga anak at si Pablo ang magulang (1 Corinto 4:15). Sinasabi niya sa kanila, na halatang may pang-uuyam, na hindi nila dapat siya suportahan; sa halip, siya ang dapat sumuporta sa kanila. Sinabi niya ito nang may pang-uuyam, dahil sa katunayan ay dapat silang nag-ambag sa kanyang suporta (1 Corinto 9:11, 14), pero pinili niyang talikuran ang karapatang ito sa kanilang kaso.

Ang mahalagang makita ay walang kinalaman ang talatang ito sa pag-iimbak ng reserba para sa hinaharap. Hindi iyon ang isyu. Usapin ito ng kasalukuyang mga pangangailangan, at sinasabi ni Pablo, "Sa kabila ng lahat, hindi karaniwang sinusuportahan ng mga anak ang kanilang mga magulang; ang mga magulang ang naglalaan para sa mga anak."

Tiyak na walang suporta sa Bagong Tipan ang kaugaliang magtipon ng mana para sa mga anak. Ang pinakadakilang

pamanang maiwan ng mga magulang ay isang espirituwal na pamana, pero ang pagkaabala sa pagkita ng pera ang mismong humahadlang sa paglalaan ng pamanang ito.

At isipin ang mga kasamaang lumitaw mula sa mga pinansiyal na pamanang iniwan ng mga Cristiano.

- a. Maraming kabataan ang nasira sa espiritu dahil biglang ibinuhos sa kanila ang kayamanan. Nalasing sila sa materyalismo at kasiyahan, at nasira para sa paglilingkod kay Cristo.
- b. Isipin din ang mga alitang lumitaw sa mga pamilyang dati ay mapayapa dahil sa mga testamento at ari-arian. Nainggit ang kapatid na babae sa kapatid na babae, at ang kapatid na lalaki sa kapatid na lalaki. Nagpatuloy ang mapapait na away sa natitirang bahagi ng buhay.

Isang away ng pamilya dahil sa mana ang nakatala sa Lucas 12:13, 14. Tumanggi si Jesus na makisangkot dito; hindi Siya pumarito sa lupa para sa ganoong uri ng gawain. Pero naglaan Siya ng panahon upang magbigay ng mahigpit na babala laban sa kasakiman sa malungkot na lalaking hindi napangalanan sa testamento.

- c. Mayroon ding ganitong sitwasyon. Nagtatrabaho nang husto ang mga magulang sa buong buhay nila upang may maiwan sa mga anak. Sa kalaunan ay tumatanda sila at nanghihina, nagiging pasanin ng kanilang pamilya. At ang mga walang-utang-na-loob na anak ay halos hindi na makapaghintay na mamatay ang kanilang mga magulang upang mahawakan na nila ang pera.
- d. Ang perang iniwan sa mga anak na hindi ligtas o sa isang Cristianong anak na nakapag-asawa ng hindi

mananampalataya ay madalas na napupunta sa isang huwad na iglesya at ginagamit upang pigilan ang ebanghelyo sa halip na ipalaganap ito. Isipin mo! Ang pera ng mga mananampalataya ay ginagamit upang labanan ang Katotohanan!

- e. At kailangan din nating isipin ang napakalaking halagang napupunta sa pamahalaan bilang buwis sa mana, at sa mga abogado bilang bayad sa serbisyo. Ang lahat ng ito ay nagamit sana sa pagliligtas ng mga kaluluwa.
- f. Sinisikap ng ilang Cristiano na iwasan ang ilan sa mga dalamhating ito sa pag-iiwan ng kanilang pera sa mga Cristianong organisasyon. Pero walang garantiya na makararating kailanman ang pera sa mga organisasyong iyon. Patuloy na kinukuwestiyon at sinisira ang mga testamento. At bukod pa roon, walang suporta sa Kasulatan ang kaugaliang mag-iwan ng iyong pera. Walang katiyakan na tapat pa rin sa Panginoon at sa Kanyang Salita ang mga organisasyon pagdating ng panahong ipatupad ang testamento.

Hindi gagantimpalaan ang mga mananampalataya sa iniwan nila sa isang testamento. Sa sandaling sila'y mamatay, ang pera ay hindi na nila pag-aari; nagiging pag-aari na ito ng kanilang naiwang ari-arian.

Nagbubunton ng kayamanan ang mga tao at hindi nila alam kung sino ang magtitipon nito (Awit 39:6). Ang tanging paraan upang matiyak na magagamit ang iyong pera para sa Panginoon ay ang magbigay habang ikaw ay nabubuhay. At ito lamang ang paraan upang magkamit ng gantimpala sa hinaharap.

Sinasabi nating naniniwala tayo sa nalalapit na pagbabalik ng Panginoong Jesus. Kung gayon ay dapat nating maunawaan na habang papalapit tayo sa Kanyang pagdating, lalong nababawasan ang halaga ng ating mga materyal na ari-arian. Pagdating Niya, wala nang halaga ang ating kayamanan para sa atin o para sa gawain ng Diyos. Kaya ang pinakamabuti ay ipagamit ang ating mga ari-arian para kay Jesus NGAYON. 4. Pero pagkatapos ay lumilitaw ang ganitong argumento: "Kung ilalagay ng lahat ang lahat ng higit sa isang simpleng pamumuhay sa gawain ng Panginoon, paano tayo mabubuhay? Kailangang may magbantay sa mga dala-dalahan!"

Paano tayo mabubuhay? Ang sagot ay, "Mas sa pananampalataya at mas kaunti sa paningin!"

Walang silbi ang ipagtalo na hindi ito uubra dahil umubra ito noong mga unang araw ng iglesya.

At ang lahat ng sumasampalataya ay magkakasama, at sa kanila ang lahat ng bagay ay pag-aari ng lahat; at ipinagbibili nila ang kanilang mga ari-arian at mga pag-aari, at ipinamamahagi sa lahat, ayon sa pangangailangan ng bawat isa (Mga Gawa 2:44, 45).

Walang sinuman sa kanila ang nagkukulang; sapagkat ang lahat ng may-ari ng lupa o bahay ay ipinagbibili ang mga ito, at dinadala ang halaga ng mga ipinagbili, at inilalagay sa paanan ng mga apostol: at ipinamamahagi sa bawat isa ayon sa kanyang pangangailangan (Mga Gawa 4:34, 35).

Sa pagsulat sa mga taga-Corinto, itinuro ni Pablo na ang ating mga materyal na ari-arian ay dapat dumadaloy, hindi nakapirmi. Tuwing nalalaman natin ang isang tunay na

pangangailangan, dapat dumaloy ang ating pondo upang tugunan ang pangangailangang iyon. Pagkatapos, kung tayo naman ang mangailangan, dadaloy din ang pondo sa atin. Sa ganitong paraan, magkakaroon ng patuloy na pagpapantay sa gitna ng bayan ng Diyos.

Sapagkat hindi ko sinasabing guminhawa ang iba at kayo ay mabigatan: Kundi upang magkapantay, na ngayon sa panahong ito ang inyong kasaganaan ay tumugon sa kanilang kakulangan, upang ang kanila namang kasaganaan ay tumugon sa inyong kakulangan: upang magkaroon ng pagkakapantay: Gaya ng nasusulat, Ang nakapagtipon nang marami ay hindi nagkaroon ng labis; at ang nakapagtipon nang kaunti ay hindi nagkulang (2 Corinto 8:13-15).

Sa madaling salita, kung ang isang tao ay tunay na namuhay nang may debosyon sa Panginoon at naging tapat sa pagiging katiwala ng kanyang mga ari-arian, dapat ay handa at masaya ang ibang mananampalataya na makibahagi sa kanya kung sakaling siya'y mangailangan.

Kung tapat tayo sa ating sarili, kailangan nating aminin na ang isiping umasa sa iba ay nakasusuklam sa atin. Ipinagmamalaki natin ang ating kalayaan. Pero hindi ba ito pagpapakita ng buhay ng sarili at hindi ng buhay ng Panginoong Jesus sa atin?

Ang mga tagubilin ni Pablo para sa pangangalaga sa mga balo sa 1 Timoteo 5:3-13 ay ipinapalagay ang isang iglesya kung saan ang pag-ibig ng Diyos ay ibinuhos sa puso ng tao, kung saan ang mga banal ay nag-aalaga sa isa't isa, at kung saan malayang dumadaloy ang pera saanman may tunay na pangangailangan.

At kung igigiit na bagama't umubra ito noong mga unang araw ng iglesya, hindi ito uubra ngayon, ang sagot ay ito lamang. Ito ay umuubra ngayon. May mga Cristianong namumuhay sa ganitong buhay ng pananampalataya. At may *kapangyarihan* at *pang-akit* sa kanilang buhay na hindi maitatanggi. 5. Pero may tututol, "Hindi ba sinabi ni Pablo, 'Marunong akong magpakababa at marunong akong managana'" (Filipos 4:12)? Malinaw na inilalarawan ng nagtatanong ang nagpapakababang Pablo na naglalakbay sa isang disyertong walang landas, gutom, uhaw, pagod, kulang sa damit at sapin sa paa. Pero ang nanaganang Pablo naman ay nakikitang isang batang lalaking kayumanggi ang balat na bumababa mula sa kanyang magarang karwahe sa isang resort sa tabing-dagat, nakasuot ng pinakabagong uso, at nagpapakasasa nang dalawang linggo sa marangyang bakasyon. Sa madaling salita, kaya niyang mamuhay nang hirap o nang marangya.

Pero hindi iyon ang eksaktong sinasabi ni Pablo sa sulat sa Filipos. Dapat nating tandaan na ang sulat na iyon ay isinulat mula sa BILANGGUAN, hindi mula sa isang resort sa tabing-dagat. At sa pagsulat mula sa bilangguan, sinabi niya

Ngunit nasa akin ang lahat, at NANANAGANA: ako'y busog, nang matanggap ko kay Epafrodito ang mga bagay na ipinadala ninyo ...(Filipos 4:18).

Aakalain nating ang pagkabilanggo ay nasa panig ng PAGPAPAKABABA, pero inilagay ito ni Pablo sa panig ng PANANAGANA. Kaya hindi tama na gamitin natin ang Filipos 4:12 upang ipagmatuwid ang buhay ng kayamanan at karangyaan. Hindi iyon ang itinuturo ng talata. 6. Kung gayon, paano naman ang talatang nagsasabing ibinibigay sa atin ng

Diyos nang sagana ang lahat ng bagay upang tamasahin? (1 Timoteo 6:17). Madalas itong sinisipi bilang patunay mula sa Kasulatan na dapat tamasahin ng mananampalataya ang "magagandang bagay sa buhay," na nangangahulugang ayos lamang na magpakasasa siya sa pinakabago at pinakamahusay. Ang kanyang islogan ay "Walang masyadong mabuti para sa bayan ng Diyos."

Pero muli niyang nakalilimutan ang konteksto. Pansinin kung paano nagsisimula ang talata: "Ipagbilin mo sa mayayaman sa sanlibutang ito, na huwag silang magmataas, ni magtiwala sa di-tiyak na kayamanan..." Sa madaling salita, malayo sa pagiging dahilan para magpakasasa sa sarili, ang mga salitang ito ay matatagpuan sa isang talatang nagbibigay ng solemneng bilin sa mayayaman.

Kung gayon, ano ang ibig sabihin na ibinibigay sa atin ng Diyos nang sagana ang lahat ng bagay upang tamasahin? Ibig sabihin, hindi Niya ibinigay sa atin ang mga bagay na ito upang kimkimin; nais Niyang TAMASAHIN natin ang mga ito sa pamamagitan ng pagbabahagi sa iba. Malinaw ito sa dalawang sumusunod na talata:

Na sila'y gumawa ng mabuti, na sila'y maging mayaman sa mabubuting gawa, handang mamahagi, bukas-palad sa pagbibigay; nag-iimpok para sa kanilang sarili ng mabuting saligan para sa panahong darating, upang makapanghawak sila sa buhay na walang hanggan (1 Timoteo 6:18, 19).

Ang pagtatamasa sa kayamanan ay hindi matatagpuan sa pag-aari nito kundi sa paggamit nito para sa kaluwalhatian ng Diyos at para sa kabutihan ng iba. 7. Pagkatapos ay madalas na

ipinaaalala sa atin na si Abraham ay isang mayamang tao (Genesis 13:2), at gayunman ay tinawag siyang kaibigan ng Diyos (Santiago 2:23). Totoo ito, siyempre, pero dapat nating tandaan na si Abraham ay nabuhay sa panahon ng Lumang Tipan kung kailan ipinangako ang materyal na kasaganaan sa mga sumusunod sa Panginoon. Ang kayamanan ay tanda ng pagpapala ng Diyos.

Totoo ba ito sa dispensasyon ng biyaya ng Diyos? Mas tumpak na sabihing ang kahirapan ang pagpapala ng panahong ito.

Sa talinghaga nina Lazaro at ng mayamang lalaki (Lucas 16:19-31), binaligtad ang mga pamantayan ng Lumang Tipan.

Hinatulan ang mayamang lalaki dahil hindi niya ginamit ang kanyang kayamanan para sa iba kundi kinimkim ito para sa kanyang sarili. 8. Pero hindi ba itinuturo sa atin na matuto ng aral mula sa langgam?

Pumunta ka sa langgam, ikaw na tamad; masdan mo ang kanyang mga lakad at magpakadunong ka: na walang patnubay, tagapamahala, o pinuno, gayunman ay naghahanda ng kanyang pagkain sa tag-araw, at nagtitipon ng kanyang pagkain sa panahon ng anihan (Kawikaan 6:6-8).

Hindi ba ipinakikita nito na naglalaan ang langgam para sa kanyang kinabukasan, at hindi ba sinasabi sa atin na gayahin ito sa bagay na ito? Oo, pero ang mahalagang tandaan ay samantalang ang kinabukasan ng langgam ay nasa lupang ito, ang kinabukasan ng Cristiano ay nasa langit. Ang mananampalataya ay isang manlalakbay at dayuhan dito; ang kanyang tahanan ay nasa itaas. At *dapat* siyang nag-iimpok ng kayamanan para sa kanyang kinabukasan.

Pero kung tungkol sa kanyang buhay dito, ipinagbabawal sa kanya ang mabalisa tungkol sa bukas, kung ano ang kanyang kakainin o isusuot (Mateo 6:25). Sa halip, sinasabi sa kanya na gayahin ang mga ibon, na hindi kailanman nagtatayo ng kamalig sa tabi ng kanilang pugad; gayunman ay pinakakain sila ng ating Ama sa langit. At ang argumento ay kung inaalagaan ng Diyos ang mga maya, gaano pa kaya tayo! 9. Ang huling argumento ay kailangang may mayaman upang maabot ang mayayaman. Hindi ito naisip ng mga Cristiano sa mga unang taon ng iglesia. "Isinasalaysay ng kasaysayan na marami sa mga unang Cristiano ang napakasabik na dalhin ang ebanghelyo ni Cristo sa lahat ng dako kaya ipinaupa pa nila ang kanilang sarili bilang mga alila o ipinagbili ang kanilang sarili bilang mga alipin, upang matanggap sila sa mga tahanan ng mayayaman at dakila sa gitna ng mga pagano, upang manirahan doon, at sa gayon ay magkaroon ng pagkakataong magsalaysay sa mga tahananang iyon tungkol sa pag-ibig ni Jesus at sa Kanyang kaligtasan" (mula sa COME YE APART ni J. R. Miller).

Ano ang Sinasabi ng Biblia?

Natalakay na natin ang mga pangunahing argumentong ginagamit upang ipagmatuwid ang mga Cristianong namumuhay sa kayamanan sa isang mundong laganap ang nakapanlulumong karukhaan.

Kabaligtaran ng iilan at mahihinang argumentong ito ang maraming bahagi ng Salita na nagbababala sa atin tungkol sa mga panganib ng kayamanan.

1. "Ang taong tapat ay sasagana sa mga pagpapala: ngunit ang nagmamadaling yumaman ay hindi magiging walang sala.

Ang nagmamadaling yumaman ay may masamang mata, at hindi niya iniisip na darating sa kanya ang karukhaan" (Kawikaan 28:20, 22).

Ang nagkukumahog na paghahangad ng materyal na kayamanan ay isang paghahangad na hindi karapat-dapat sa isang nilikha ayon sa larawan at wangis ng Diyos.

2. "Walang taong makapaglilingkod sa dalawang panginoon: sapagkat kapopootan niya ang isa, at iibigin ang isa; o kaya'y panghahawakan niya ang isa, at hahamakin ang isa. Hindi kayo makapaglilingkod sa Diyos at sa kayamanan" (Mateo 6:24).

Ipinakikita rito ang Diyos at ang salapi bilang dalawang panginoong napakasalungat ng mga interes kaya imposibleng paglingkuran ang dalawa. Isa itong nakamamatay na dagok sa hangaring mabuhay para sa dalawang mundo, ang maging mayaman ngayon at maging mayaman doon, ang tamasahin ang kayamanan dito sa ibaba at gantimpalaan dahil dito sa itaas. Sinabi ni Jesus na hindi mo makukuha ang dalawa; kailangan mong pumili ng isa.

3. "Nang magkagayon ay sinabi ni Jesus sa Kanyang mga alagad, Katotohanang sinasabi Ko sa inyo, Mahirap para sa isang mayaman ang makapasok sa kaharian ng langit. At muli Kong sinasabi sa inyo, Mas madali pa sa isang kamelyo ang dumaan sa butas ng karayom, kaysa sa isang mayaman na makapasok sa kaharian ng Diyos. Nang marinig ito ng Kanyang mga alagad, lubha silang nagtaka, na nagsasabi, Kung gayon ay sino ang maliligtas? Ngunit tiningnan sila ni Jesus, at sinabi sa kanila, Sa mga tao ay imposible ito;

ngunit sa Diyos ang lahat ng bagay ay posible" (Mateo 19:23-26).

Iniisip ko kung sapat na kaseryoso nating isinasaalang-alang ang mga salitang ito ni Jesus. Hindi Niya sinabing mahirap para sa isang mayaman ang makapasok sa kaharian ng Diyos; sinabi Niyang imposible ito sa kakayahan ng tao.

Ipinaliliwanag ng ilan ang butas ng karayom bilang isang maliit na pinto sa tarangkahan ng lunsod. Kailangang yumuko nang husto ang kamelyo para makadaan dito. Pero ang karayom na binabanggit dito ay karayom na panahi, at walang kamelyong makadaraan sa butas nito.

Isang natatanging himala lamang ng banal na kapangyarihan ang makapagpapapasok sa isang mayaman sa kaharian. Bakit kung gayon ay pinagsisikapan nating ipagtanggol nang husto ang bagay na napakalaking hadlang sa walang hanggang kapakanan ng tao?

4. "Ngunit sa aba ninyo na mayayaman! Sapagkat natanggap na ninyo ang inyong kaaliwan" (Lucas 6:24).

Dito ay nagpahayag ang banal na Anak ng Diyos ng kapighatian para sa mayayaman. Ang salita ay maaari lamang unawain nang literal dito. Hindi ito maaaring mangahulugan ng anuman maliban sa *mayaman*. Bakit kung gayon ay hinahangad nating pagpalain ang hindi pinagpala ng Diyos?

5. "Ipagbili ninyo ang inyong mga ari-arian, at maglimos kayo; gumawa kayo para sa inyong sarili ng mga supot na hindi naluluma, isang kayamanan sa langit na hindi nauubos, na doon ay walang magnanakaw na lumalapit, ni tangang

sumisira. Sapagkat kung saan naroon ang inyong kayamanan, naroon din ang inyong puso" (Lucas 12:33, 34).

Ang mga salitang ito ay sinabi sa mga alagad (tingnan ang talatang 22). Sinisikap nating iwasan ang mga ito sa pagsasabing hindi para sa atin ang mga ito. Pero bakit hindi? Sa paglaban sa ganitong mga talata, lumalaban lamang tayo sa isang pagpapala.

Gaano kaangkop sa panahong ito ng biyaya na ipagbili natin ang ating mga pinahahalagahang ari-arian, ang ating mga diyamante at iba pang alahas, ang ating mga orihinal na pinta, ang ating mga antigong muwebles, ang ating mga pilak, ang ating mga koleksiyon ng selyo, at gamitin ang napagbilhan sa pagliligtas ng mga kaluluwa sa buong mundo.

Nasaan ang ating puso? Nasa vault ba ito ng lokal na bangko? O nasa langit?

"Kung saan naroon ang inyong kayamanan, naroon din ang inyong puso."

6. "Nang marinig ni Jesus ang mga bagay na ito, sinabi Niya sa kanya, Isa pa ang kulang sa iyo: ipagbili mo ang lahat ng mayroon ka, at ipamahagi mo sa mga dukha, at magkakaroon ka ng kayamanan sa langit: at halika, sumunod ka sa Akin. At nang marinig niya ito, lubha siyang nalungkot: sapagkat siya'y napakayaman" (Lucas 18:22, 23).

Paulit-ulit na sinasabi sa atin na ang mayamang batang pinuno ay isang natatanging kaso, na sa anumang paraan ay hindi para sa lahat ang utos na ipagbili ang lahat. Kahit totoo man iyon, hindi gaanong naiiba ang turo sa

matatagpuan sa talatang kapapag-isipan pa lamang natin (Lucas 12:33, 34).

7. "Ngunit ang kabanalan na may kasiyahan ay malaking pakinabang. Sapagkat wala tayong dinalang anuman sa sanlibutang ito, at tiyak na wala rin tayong mailalabas. At kung may pagkain at pananamit tayo ay masiyahan na tayo sa mga ito. Ngunit ang mga nagnanais yumaman ay nahuhulog sa tukso at sa bitag, at sa maraming hangal at nakapipinsalang pagnanasa, na naglulubog sa mga tao sa pagkawasak at kapahamakan. Sapagkat ang pag-ibig sa salapi ay ugat ng lahat ng kasamaan: na sa paghahangad nito ng ilan, sila'y napalihis sa pananampalataya, at tinusok ang kanilang sarili ng maraming kapighatian. Ngunit ikaw, O tao ng Diyos, layuan mo ang mga bagay na ito; at sundin mo ang katuwiran, kabanalan, pananampalataya, pag-ibig, pagtitiis, kaamuan" (1 Timoteo 6:6-11).

Nagbabala si Pablo na ang mga naghahangad ng salapi ay tumutusok sa kanilang sarili ng maraming kapighatian. Ano ang mga kapighatiang tinutukoy niya?

(a.) Una ay ang pag-aalalang laging kasama ng kayamanan. "Ang kasaganaan ng mayaman ay hindi magpapatulog sa kanya" (Eclesiastes 5:12). Ang kayamananang inaasahang magdadala ng seguridad ay ang kabaligtaran ang dinadala: palagiang takot sa nakawan, sa pagbagsak ng stock market, sa implasyon, at iba pa.

(b.) Ikalawa ay ang kalungkutan ng makitang nasisira sa espiritu ang sariling mga anak dahil sa labis na kasaganaan ng materyal na bagay. Kakaunti sa mga anak ng mayayamang Cristianong magulang ang nagpapatuloy sa paglilingkod sa Panginoon.

(c.) Pagkatapos ay ang kapaitan ng mabigo ka ng kayamanan kung kailan mo ito pinakakailangan.

(d.) Hindi kailanman alam ng mayaman kung ilan ang tunay niyang kaibigan. Tila salungat dito ang Kawikaan 14:20 na nagsasabing, "Ang dukha ay kinapopootan kahit ng kanyang kapwa: ngunit ang mayaman ay maraming kaibigan." Pero tunay ba silang mga kaibigan, o nagkukunwari lamang sila para sa makasariling dahilan?

(e.) Hindi kailanman nasisiyahan ng kayamanan ang puso ng tao (Eclesiastes 2:8, 11), kundi lumilikha ito ng walang tigil na paghahangad ng higit pa (Eclesiastes 4:8; 5:10).

(f.) Sa wakas, madalas na may masamang epekto ang kayamanan sa pagkatao ng isang tao, halimbawa ay nagbubunga ito ng kapalaluan (Kawikaan 28:11) at kagaspangan ng pag-uugali (Kawikaan 18:23; Santiago 2:5-7).

Ipinaaalala sa atin ni Matthew Henry, "Ang salitang Hebreo para sa kayamanan ay nangangahulugang 'mabigat'; at ang kayamanan ay isang pasanin: pasanin ng pag-aalala sa pagkakamit nito, pasanin ng takot sa pag-iingat nito, pasanin ng tukso, pasanin ng kalungkutan, at pasanin ng pananagutan dito sa huli."

8. "Ipagbilin mo sa mayayaman sa sanlibutang ito, na huwag silang magmataas, ni magtiwala sa di-tiyak na kayamanan, kundi sa buhay na Diyos, na nagbibigay sa atin nang sagana ng lahat ng bagay upang tamasahin; na sila'y gumawa ng mabuti, na sila'y maging mayaman sa mabubuting gawa, handang mamahagi, bukas-palad sa pagbibigay; nag-iimpok para sa kanilang sarili ng mabuting saligan para sa

panahong darating, upang makapanghawak sila sa buhay na walang hanggan" (1 Timoteo 6:17-19).

Sa mga talatang ito, sinasabihan tayong "ipagbilin sa mayayaman..." Gayunman, ilan sa mga lingkod ng Diyos ang tumutupad sa tungkuling ito? Ilan sa atin ang nakapagbilin na sa mayayaman? Karamihan sa atin ay hindi pa man lamang *nakarinig* ng mensahe tungkol sa talatang ito. Gayunman, marahil ay wala nang panahong mas kinailangan ang rebolusyonaryong mensaheng ito.

Upang maipangaral ang mensahe, kailangan muna nating sundin ito mismo. Kung namumuhay tayo ayon sa paningin sa halip na sa pananampalataya, hindi natin masasabihan ang iba na huwag mag-impok ng mga kayamanan sa lupa. Tinatatakan ng buhay ang mga labi.

Naghahanap ang Diyos ng mga taong may diwa ng propeta na walang takot na magsasalita ng Kanyang salita anuman ang kahinatnan. Mga taong tulad ni Amos na sumigaw:

Pakinggan ninyo ang salitang ito, kayong mga baka ng Basan, na nasa bundok ng Samaria, na umaapi sa mga dukha, na dumudurog sa mga nangangailangan, na nagsasabi sa kanilang mga panginoon, Magdala kayo at tayo'y uminom. Sumumpa ang Panginoong Diyos sa pamamagitan ng Kanyang kabanalan, na, narito, darating sa inyo ang mga araw, na kayo'y dadalhin Niya na may mga kawit, at ang inyong mga inapo na may mga kawil. At lalabas kayo sa mga butas ng pader, bawat baka sa nasa harapan niya; at itatapon ninyo sila sa palasyo, sabi ng Panginoon (Amos 4:1-3).

O mga taong tulad ni Hagai na dumagundong:

Panahon na ba para sa inyo, O kayo, na manirahan sa inyong mga bahay na may kisame, samantalang ang bahay na ito ay nakatiwangwang? (Hagai 1:4).

Siyempre, hindi kailanman naging popular ang mga propeta. Ang kanilang presensiya ay nakahihiya sa kanilang mga kapanahon. Ginipit sila sa pananalapi at itinakwil sa lipunan. Kung minsan ay inuusig sila, at kung walang ibang makapagpapatahimik sa kanila, pinapatay sila. Hindi iyon mahalaga; mas gugustuhin nilang magsalita ng katotohanan kaysa mamuhay sa kasinungalingan.

Hinahadlangan ng materyalismo at kayamanan ang daloy ng espirituwal na kapangyarihan sa iglesia ngayon. Hindi kailanman darating ang muling pagbabangon habang ang mga mananampalataya ay naghahari na parang mga hari. Sino ang babangon at tatawag sa bayan ng Diyos pabalik sa buhay ng pananampalataya at sakripisyo?

Sino ang magpapakita sa mga tao kung paano makapanghahawak sa buhay na tunay na buhay (1 Timoteo 6:19)? "Ang tanging tunay na buhay ay ang mabuhay sa liwanag ng walang hanggan, ang gamitin ang lahat ng mayroon tayo para sa pagsulong ng kaluwalhatian ng Diyos at nang nakatingin sa mga walang hanggang tahanan. Ito, at ito lamang, ang tunay na buhay." (C. H. Mackintosh) 9. "Ngunit (ang) mayaman (ay magalak), sa siya'y pinababa: sapagkat gaya ng bulaklak ng damo ay lilipas siya. Sapagkat sa pagsikat ng araw na may nakapapasong init, ay tinutuyo nito ang damo, at nalalagas ang bulaklak nito, at napapawi ang ganda ng anyo

nito: gayundin naman ang mayaman ay maglalaho sa kanyang mga lakad" (Santiago 1:10, 11).

Hindi sinasabihan ang mayaman na magalak sa kanyang kayamanan, kundi sa anumang nagpapababa sa kanya. Bakit ganito? Dahil ang kayamanan ay nasisira gaya ng damo samantalang ang mga espirituwal na karanasan at aral ay may walang hanggang halaga. 10. "Halikayo ngayon, kayong mayayaman, umiyak kayo at tumaghoy dahil sa inyong mga kahirapang darating sa inyo. Nabulok na ang inyong kayamanan, at kinain na ng tanga ang inyong mga damit. Kinalawang na ang inyong ginto at pilak; at ang kalawang nito ay magiging saksi laban sa inyo, at kakainin ang inyong laman na parang apoy. Nagbunton kayo ng kayamanan para sa mga huling araw. Narito, ang upa sa mga manggagawang gumapas sa inyong mga bukid, na inyong ipinagkait sa pamamagitan ng pandaraya, ay sumisigaw: at ang mga daing ng mga gumapas ay nakarating sa mga tainga ng Panginoon ng mga hukbo. Namuhay kayo sa kalayawan sa lupa, at nagpakasasa; pinataba ninyo ang inyong mga puso, na parang sa araw ng pagpatay. Hinatulan at pinatay ninyo ang matuwid; at hindi siya lumalaban sa inyo" (Santiago 5:1-6).

Dito ay sumisigaw ang Espiritu ng Diyos laban sa pagkikimkim ng kayamanan (talatang 3), laban sa pagkita ng pera sa hindi pagbabayad ng makatarungang sahod (talatang 4), laban sa marangyang pamumuhay (talatang 5), at laban sa pagsasamantala sa mga walang-salang tao na walang kakayahang lumaban (talatang 6).

Hindi na kailangang pagtalunan kung ang mga talatang ito ay isinulat para sa mga mananampalataya o mga hindi mananampalataya. Kung tinatamaan tayo, tanggapin natin ito!

11. "Sapagkat sinasabi mo, Ako'y mayaman, at nadagdagan ng mga ari-arian, at walang anumang kailangan; at hindi mo nalalaman na ikaw ay aba, at kahabag-habag, at dukha, at bulag, at hubad: Ipinapayo Ko sa iyo na bumili ka sa Akin ng gintong dinalisay sa apoy, upang ikaw ay yumaman; at ng puting damit, upang ikaw ay madamitan, at hindi mahayag ang kahihiyan ng iyong kahubaran; at pahiran mo ang iyong mga mata ng pampahid sa mata, upang ikaw ay makakita. Ang lahat ng Aking iniibig ay Aking sinasaway at pinarurusahan: kaya maging masigasig ka, at magsisi" (Pahayag 3:17-19).

Ito ang huling mensahe ng Panginoon sa mga iglesya, ang Kanyang matatalas na salita sa iglesya ng mga taga-Laodicea. Hindi na talaga kailangang ipaliwanag ang mga ito. Alam natin kung ano ang ibig sabihin ng mga ito. At alam nating may natatanging aplikasyon ang mga ito sa atin. Ang kailangan lamang ng mga ito ay ang ating pagsunod.

Isang Babala sa mga Tamad!

Laging may panganib na ang ganitong sulatin ay gamiting dahilan para sa katamaran. Maaaring mabasa ito ng isang taong may matinding pag-ayaw sa trabaho at sabihing, "Iyan ang lagi kong pinaniniwalaan."

Ang mensaheng ito ay hindi para sa mga batugan o sa mga nag-aakalang ang mundo (o ang iglesya) ay may utang sa kanila na ikabubuhay. May ibang mensahe ang Diyos para sa ganoong mga tao: "Bumangon ka sa kama at magtrabaho ka" (tingnan ang 2 Tesalonica 3:6-12).

Ang mensaheng ito ay para sa mga taong seryoso, masipag, at matiyaga sa trabaho. Ang mga masigasig na naglalaan para sa kasalukuyang pangangailangan ng kanilang pamilya, at

nabubuhay una sa lahat para sa mga layunin ng Panginoong Jesus, ay makapagtitiwala sa Diyos para sa hinaharap.

Isang Babala Laban sa Paghuhusga!

May isa pang panganib na dapat iwasan. Ito ay ang panganib ng paghatol sa mga tao dahil sa kanilang mga materyal na ari-arian. Hindi natin dapat husgahan ang iba, o kuwestiyunin ang kanilang debosyon sa Panginoon.

Isang bagay ang ipahayag ang mga prinsipyo ng Salita ng Diyos tungkol sa kayamanan. Ibang-iba ang ikutin ang bahay ng isang Cristiano, gumawa ng mabilis na imbentaryo sa isip ng kanyang yaman, at pagkatapos ay iwagayway sa kanya ang nag-aakusang daliri.

Pananagutan natin ang makinig sa sinasabi ng Diyos, at pagkatapos ay isabuhay ito sa ating sariling buhay. Malinaw na mas malaki ang kasalukuyang pangangailangan ng isang malaking pamilya kaysa sa isang taong walang asawa.

Hindi natin masasabi sa iba kung ano ang magiging kahulugan para sa kanila ng pagsunod sa mga utos ng Panginoon. Bilang mga katiwala, ang bawat isa sa atin ay magsusulit sa Diyos para sa ating sarili, hindi para sa iba.

Kaya iligtas nawa tayo ng Panginoon mula sa malupit, mapamintas, at mapanghusgang espiritu sa ibang tao!

Pangwakas

Malinaw mula sa Salita ng Diyos na dapat masiyahan ang mga mananampalataya sa pagkain, damit, at tirahan; na dapat silang maging masipag sa paglalaan ng mga kasalukuyang pangangailangang ito para sa kanilang mga pamilya; at na ang

lahat ng labis ay dapat mapunta sa gawain ng Diyos. Hindi nila dapat sikaping maglaan para sa sarili nilang seguridad sa hinaharap, kundi dapat silang magtiwala sa Panginoon para rito. Ang dakilang layunin ng kanilang buhay ay dapat maglingkod sa Panginoong Jesu-Cristo; ang lahat ng iba pa ay dapat ipailalim dito.

Ito ang buhay na itinuro sa mga Ebanghelyo, isinagawa sa Mga Gawa, at ipinaliwanag sa mga Sulat. Ang pangunahing halimbawa ay ang Panginoong Jesus Mismo.

Pero maaaring lumitaw ang tanong, "Paano ko ito maisasabuhay sa aking sariling buhay? Ano ang dapat kong gawin?"

1. Ang unang dapat gawin ay ibigay ang ating sarili sa Panginoon (2 Corinto 8:5). Kapag nasa Kanya na tayo, tiyak na nasa Kanya na rin ang ating mga ari-arian.
2. Pagkatapos, habang itinuturo ng Panginoon ang Kanyang daliri sa iba't ibang bahagi ng ating buhay, dapat tayong tumugon agad. Marahil ay lilikha Siya ng pagkabalisa sa ating puso tungkol sa pagkain sa mamahaling restawran? O tungkol sa paggastos ng pera sa mamahaling kagamitang pampalakasan? Habang tinitingnan natin ang bago at mamahaling kotseng iyon, maaaring ipakita Niya sa atin ang posibilidad na kumuha ng mas simpleng kotse at ilagay ang diperensiya sa paglaganap ng ebanghelyo. Maaari Niyang baguhin nang lubusan ang ating aparador, upang madamitan ang marami ng balabal ng katuwiran ng Diyos. Maaaring ipahiwatig ang paglipat sa isang trabahong mas hindi mabigat. Maaaring mawala ang ating pagkahumaling sa mamahaling bahay na iyon at maisip nating lumipat sa mas simpleng tirahan.

Kapag nagsimulang magsalita sa atin ang Diyos tungkol sa mga bagay na ito, malalaman natin ito. Magiging napakalinaw nito kaya ang pagtanggap ay tahasang pagsuway.

3. Ang ikatlong bagay ay ito: "Anumang sabihin Niya sa inyo, gawin ninyo!" (Juan 2:5). Maaaring hindi ka maunawaan ng mga kaibigan. Maaaring sisihin ka ng mga kamag-anak. Magkakaroon ng mga kahihinatnan. Sumunod ka lamang kay Jesus, at ipaubaya mo sa Kanya ang mga kahihinatnan.
4. Ipagamit para sa Diyos ang lahat ng higit sa kasalukuyang pangangailangan. Manalangin para sa patnubay. Hilingin sa Kanya na ipakita sa iyo kung saan mo ito dapat ipadala. Gagawin Niya!

Pahintulutan nawa tayo ng Panginoon na makita sa ating buhay at sa ating salinlahi ang pagbabalik sa ganitong uri ng debosyong Cristiano. Gaya ng minsang idinalangin ni John Wesley:

O, ibigay nawa sa akin ng Diyos ang bagay na aking pinananabikan! Na bago ako umalis at hindi na makita, makita ko nawa ang isang bayang lubos na nakatalaga sa Diyos, nakapako sa sanlibutan, at ang sanlibutan ay nakapako sa kanila. Isang bayang tunay na isinuko sa Diyos ang katawan, kaluluwa, at kabuhayan! Gaano kasaya kong sasabihin kung gayon, "Ngayon ay pinapayapa Mo nang yumao ang Iyong lingkod."

Sa Diyos ang lahat ng kaluwalhatian.